

Sygnatura akt I C 55/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14-12-2015 r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: p.o. stażysty A. K.

po rozpoznaniu w dniu 30-11-2015 r. w Krotoszynie

sprawy z powództwa małoletniej A. G. reprezentowanej przez matkę L. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

- o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz małoletniej powódki A. G. reprezentowanej przez matkę L. G. kwotę 20.000,00 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 05 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz małoletniej powódki A. G. reprezentowanej przez matkę L. G. kwotę 1.933,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa;

4. zasądza od małoletniej powódki A. G. reprezentowanej przez matkę L. G. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 483,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa;

5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Krotoszynie kwotę 1.555,52 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

SSR Katarzyna Górna- Szuława

Sygn. akt I C 55/15

UZASADNIENIE

W dniu 22.07.2013r. (data wpływu) małoletnia powódka A. G. działająca przez przedstawicielkę ustawową matkę L. G. oraz reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 05.05.2011r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Jednocześnie złożyła wniosek o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu małoletnia powódka podała, że w dniu 03.08.2010r., jako pasażerka samochodu, uległa wypadkowi drogowemu, w wyniku którego doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości udowej lewej w 1/3 z przemieszczeniem, licznych otarć naskórka i ran ciętych oraz wielu ogólnych potłuczeń całego ciała. Podniosła, iż na

skutek doznanych obrażeń przeszła dwie operacje, pierwsza dotyczyła repozycji i zespolenia odłamów złamanej nogi, druga polegała na usunięciu mechanicznych implantów z kości. Ponadto po wypadku ujawniły się stres pourazowy w postaci rozdrażnienia i lęków oraz pojawiło się moczenie nocne. Powódka musiała na nowo uczyć się chodzić, poruszała się przy pomocy wózka inwalidzkiego, a następnie przy użyciu balkonika i kul łokciowych. Rehabilitacja spławiła małej wiele bólu i kosztowała ją wiele wysiłku, podobnie jak nauka chodzenia. W roku, w którym powódka ulegała wypadkowi miała rozpocząć naukę w szkole podstawowej, jednak stan zdrowia jej to uniemożliwił. Tym samym została ona odseparowana od rówieśników, uczyła się w domu i nie poznała nowych kolegów i koleżanek. Marzeniem powódki był taniec, jednak z uwagi na skutki wypadku odczuwa ona bóle nóg, także podczas lekcji wychowania fizycznego. Zdaniem powódki jej pełen powrót w pełni do zdrowia był mało prawdopodobny. Powódka podniosła, iż mając na uwadze zakres doznanych obrażeń żądana kwota jest w pełni zasadna i adekwatna do doznanego uszczerbku na zdrowiu, pozwoli jej złagodzić następstwa wypadku.

Powódka żądała zapłaty odsetek ustawowych od dnia 05.05.2011r. tj. od dnia następnego po dniu wydania decyzji, w której ubezpieczyciel przyznał jej zadośćuczynienie w kwocie 26.000 zł i odmówił dalszej wypłaty.

Postanowieniem z dnia 12.08.2013r. wydanym przez referendarza sądowego Sąd zwolnił małą powódkę A. G. od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28.10.2013r. (data wpływu) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że przyjął odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie i wypłacił już powódce kwotę 26.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany krzywdę oraz kwotę 3.716,04 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia i koszty uszkodzonych w wypadku rzeczy. Wskazał, że ustalając wysokość zadośćuczynienia uwzględnił takie okoliczności jak doznane przez powódkę obrażenia ciała, cierpienia fizyczne i psychiczne, intensywność i czas ich trwania, okres leczenia, zakres trwałych następstw zdarzenia, a także młody wiek poszkodowanej i wpływ wypadku na jej dalsze życie oraz pozytywne prognozy na przyszłość. Zdaniem pozwanego wypłacona A. G. suma zadośćuczynienia uwzględniała wszystkie znane i przysłe skutki zdarzenia oraz w całości wyczerpywała jej roszczenia w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.08.2010r. w miejscowości B. kierujący samochodem ciężarowym marki (...) o nr rej (...) D. K., nie zachował należytej ostrożności i wjechał na pas, po którym prawidłowo poruszał się samochód osobowy marki B. o nr rej (...) kierowany przez M. G. (1), powodując wypadek drogowy oraz rozsypanie przewożonego drewna na jezdnię i samochód osobowy marki B.. Pasażerką samochodu osobowego marki B. była mała A. G.. Sprawca wypadku drogowego został uznany za winnego zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 177§1 kk i skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat.

Dowód: zdjęcia z miejsca wypadku k. 21-29, wyrok Sądu Rejonowego w Krotoszynie w sprawie II K 400/10 k. 75-76, akt oskarżenia k. 77-79, dane dotyczące zdarzenia k. 80, pokwitowanie k. 81,

Pojazd sprawcy kolizji był w dacie zdarzenia ubezpieczony w pozwanym towarzystwie.

(bezsporne) .

Bezpośrednio z miejsca wypadku mała powódka została przewieziona na (...) w K., gdzie rozpoznano u niej złamanie kości udowej lewej i przekazano na Oddział (...) Dziecięcej (...) w O. W.. Po przewiezieniu dziewczynki na Oddziale (...) Dziecięcej przeprowadzono u niej operację repozycji i zespolenia odłamów złamania

w znieczuleniu ogólnym. W szpitalu powódka przebywała do dnia 07.08.2010r., a następnie w stanie ogólnym dobrym została wypisana do domu. Jednocześnie zalecono jej kontrolę w poradni chirurgicznej i zmianę opatrunków. Po wyjściu ze szpitala powódka pozostawała pod opieką lekarza chirurga oraz była konsultowana z lekarzem traumatologiem i ortopedą. W okresie od dnia 28.02.2011r. do dnia 01.03.2011r. małaletnia ponownie przebywała na Oddziale (...) Dziecięcej (...) w O. W., gdzie przeprowadzono u niej zespolenie po leczeniu operacyjnym złamania kości udowej. Operacja przebiegła bez powikłań. W stanie ogólnym dobrym wypisano pacjentkę do domu.

Po wypadku ujawnił się u powódki stres pourazowy w postaci rozdrażnienia i lęków, pojawiło się moczenie nocne. W związku z tymi dolegliwościami dziewczynka korzystała z pomocy lekarza psychologa, który zalecił spotkania terapeutyczne w celu minimalizacji lęku.

Dowód: dokumentacja medyczna zgromadzona na płytach CD k. 20, karta informacyjna z leczenia szpitalnego Oddział (...) Dziecięcej (...) w O. ie W.. k. 36-37 i k. 43-44, informacja dla lekarza kierującego k. 38, karta informacyjna k. 39, historia choroby z poradni zdrowia psychicznego k. 40-41, historia choroby (...) w K. k. 42, historia choroby k. 46-50, zaświadczenie lekarskie k. 51,

Przed wypadkiem małaletnia A. G. była dzieckiem pogodnym, pełnym życia, tańczyła, bawiła się z rówieśnikami. Po wypadku i przebytych operacjach powódka stała się rozdrażniona, płacziwa, skarżyła się na bóle nogi i głowy. Opiekę nad poszkodowaną sprawowali rodzice oraz babcie. Pomagały małaletniej w zwykłych czynnościach codziennych jak toaleta, higiena, rozbieranie, ubieranie, przemieszczanie się, podnoszenie i siadanie. Powódka po wypadku miała również problemy z koncentracją, nie pozwalała się przytulać. Od czasu wypadku kuleje na lewą nogę i miała zwolnienie z lekcji w-fu. Po wypadku powódka musiała na nowo uczyć się chodzić, poruszała się przy pomocy wózka inwalidzkiego, a następnie przy użyciu balkoniku i kul. Rehabilitacja spławiła małaletniej wiele bólu i kosztowała ją wiele wysiłku, podobnie jak nauka chodzenia.

W roku 2010, w którym powódka uległ wypadkowi, miała rozpocząć naukę w szkole podstawowej, jednak stan zdrowia uniemożliwił jej to. Wobec stanu zdrowia dziewczynki wdrożono wobec niej indywidualny tok nauczania. Z uwagi na naukę w domu małaletnia powódka została pozbawiona bezpośredniego i stałego kontaktu z rówieśnikami, była jednak zapraszana na imprezy klasowe i szkolne.

Dowód: opis zdrowia powódki k. 13-19, orzeczenia o potrzebie indywidualnego nauczania k. 31-34 zeznania świadków: P. G. k. 138, M. G. (1) k. 139, M. B. k. 146-147, W. G. k. 147-148, J. Z. k. 148, D. Z. k. 148-149, K. Z. k. 149-150,

W wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała złamania uda lewego, który to uraz spowodował u niej powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%. W wyniku zastosowanego leczenia operacyjnego uzyskano zrost osi podłużnej z niewielkim, kilkumilimetrowym przemieszczeniem odłamów, co powodowało, iż kończyna ustawia się koślawo o 5°. Przebyte złamanie nie ograniczyło funkcji stawów. Dziewczynka odczuwa skutki zdarzenia, które były wywołane pourazowym wydłużeniem kończyny oraz trójpłaszczyznowym zaburzeniem osi (zagięcie, rotacja i przesunięcie). Te skutki powodowały u powódki zmniejszenie możliwości wykonywania ćwiczeń fizycznych i ograniczały możliwość uprawiania sportów. Wypadek był również dla powódki źródłem odczuwania dolegliwości bólowych. W ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 7* (w skali od 1* do 10*), do końca 2 tygodnia obniżył się do 6*, a na koniec pierwszego miesiąca do 4* i do końca drugiego do 3*. Na poziomie 2* był po trzech miesiącach. Poszkodowana tuż po wypadku potrzebowała pomocy osób trzecich (w zakresie większym niż dziecko w jej wieku), albowiem miała złamane lewe udo i nie chodziła. Na koniec października 2010r. uzyskała zrost wystarczający na chodzenie z częściowym obciążeniem. Potrzebowała pomocy do końca października (...). w zakresie toalety i higieny oraz w zakresie ubierania i rozbierania. Powódka nie wymaga w chwili obecnej leczenia specjalistycznego ani kontynuowania leczenia rehabilitacyjnego, wymaga jedynie korekcji wkładką ortopedyczną (po stronie prawej wyrównania długości i po stronie lewej korekcja koślawości). Rokowania co do stanu fizycznego powódki są dobre w

tym sensie, że nie należy spodziewać się rozwoju dalszych zmian zwyrodnieniowych pourazowych, ani wystąpienia dotąd nie ujawnionych zmian, albowiem nie doszło do uszkodzenia stawów.

Dowód: opinia lekarska biegłego sądowego z dziedziny ortopedii i traumatologii k. 171-174 i k. 196,

Małoletnia powódka reprezentowana przez pełnomocnika zgłosiła pozwanemu szkodę pismem z dnia 15.10.2010r. Pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku doznane przez powódkę i przeprowadził postępowanie likwidacyjne. W opinii lekarskiej z ubezpieczenia OC, lekarz orzecznik ustalił 15% uszczerbek na zdrowiu powódki z tytułu złamania kości udowej lewej w 1/3 środkowej z przemieszczeniem i liczne rany cięte głowy oraz twarzy. Na mocy decyzji (...) S.A. z dnia 05.04.2011r. powódka otrzymała kwotę 26.000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz kwotę 3.716,04 tytułem odszkodowania za koszty przejazdów do placówek medycznych, koszty opieki, koszty leczenia i koszty zniszczonych rzeczy osobistych. Pozwany odmówił wypłaty dalszego świadczenia wskazując, iż wypłacone zadośćuczynienie odpowiada krzywdom, jakich doznała powódka i w pełni rekompensuje jej cierpienia.

Dowód: dokumenty w aktach kodowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym dokumentów, których wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony, opinii biegłego sądowego z dziedziny ortopedii i traumatologii oraz zeznań świadków.

Zeznania świadków P. G., M. G. (1), M. B., W. G., J. Z., D. Z. oraz K. Z. Sąd uznał za wiarygodne. W sposób spójny, logiczny i rzeczowy przedstawiły stan zdrowia psychicznego i fizycznego poszkodowanej tuż po wypadku i obecnie.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07.11.2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Po doręczeniu opinii biegłego sądowego z dziedziny ortopedii i traumatologii pełnomocnik powódki zakwestionował w zakresie wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu małoletniej. Przewodnicząca zarządziła doręczenie odpisu pisma biegłemu i zobowiązała go do sporządzenia opinii uzupełniającej w zakwestionowanym przez stronę zakresie. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazała podstawę i przyczyny ustalenia 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu dziewczynki. Po doręczeniu uzupełniającej opinii biegłego pełnomocnik powódki nie zakwestionował jej ponownie.

Pełnomocnik pozwanego nie kwestionował opinii głównej, ani opinii uzupełniającej.

Mając na względzie powyższe Sąd podzielił opinię i opinię uzupełniającą biegłego sądowego z dziedziny ortopedii i traumatologii. W ocenie Sądu zarówno opinia główna, jak i opinia uzupełniająca biegłego jest jasna i logiczna, a nadto zostały sporządzone fachowo i rzetelnie, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie oraz badanie małoletniej powódki. Wnioski wywiedzione w opiniach są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący ustalił rodzaj i zakres obrażeń ciała doznanych przez powódkę na skutek wypadku komunikacyjnego oraz zakres trwałego uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę wskutek odniesionych obrażeń.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 415 kc kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast w myśl art. 822§1 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że pojazd, który spowodował wypadek komunikacyjny, wskutek którego powódka została uszkodzona był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie, a ubezpieczyciel przyjął na siebie odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie. Sporna natomiast była wysokość zadośćuczynienia należnego powódce

W myśl art. 444§1 zd. 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Nadto poszkodowanemu, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia przysługuje na podstawie art. 445§1 kc

i 444§1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, obejmujące rekompensatę za cierpienie fizyczne i psychiczne (por. wyrok SA w Warszawie z dn. 30.07.1997r., I ACr 450/96, Wokanda 1999/3/40).

Zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z dnia 09.11.2007r., V CSK 245/07, L.). Zadośćuczynienie jest zatem sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia, itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (por. wyrok SN z dn. 03.02.2000r., I CKN 969/98, niepubl., a także wyrok SN z dn. 11.07.2000r., II CKN 1119/98, niepubl.). O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego decyduje rozmiar doznanej krzywdy. Jednakże niewymierny

w pełni charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny sądu.

Krzywdą wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445§1 kc, jest szkodą niemajątkową. Charakter takiej szkody decyduje o jej niewymierności. Przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia nie należy zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. wyrok SN z dn. 09.02.2000r., III CKN 582/98, niepubl., wyrok SN z dn. 10.06.1999r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Natężenie doznanych krzywd zależy od indywidualnych cech poszkodowanego. Dlatego okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia podobnie jak kryteria ich oceny, powinny być rozważane indywidualnie wobec konkretnej osoby pokrzywdzonego. Każdy człowiek ma inny poziom odczuwania bólu, inny próg bólowy i to co dla niektórych jest niewielką dolegliwością dla innych osób może być bólem nie do zniesienia. To co dla jednych jest tylko nieznaczną dolegliwością dla innych może być cierpieniem uniemożliwiającym normalne funkcjonowanie. Odczuwanie bólu jest wartością niemierzalną

i każdy człowiek odczuwa ją w sposób indywidualny.

Biegły z dziedziny ortopedii i traumatologii lek. M. G. (2) stwierdził, iż doznane przez powódkę obrażenia ciała skutkowały trwałym 15% uszczerbkiem na jej zdrowiu, spowodowanym złamaniem uda lewego. Wyniku zastosowanego leczenia operacyjnego powódka porusza się z dyskretnym utykaniem, spowodowanym wydłużeniem o 1 cm lewej kończyny dolnej oraz koślawością o 5* kolana lewego (pełna rotacja zewnętrzna 15*). Obecnie powódka nie wymaga leczenia specjalistycznego, kontynuowania leczenia rehabilitacyjnego, wymaga jedynie korekcji wkładką ortopedyczną (po stronie prawej wyrównania długości i po stronie lewej korekcja koślawości). Rokowania co do stanu fizycznego powódki są dobre w tym sensie, że nie należało spodziewać się rozwoju dalszych zmian zwyrodnieniowych pourazowych ani wystąpienia dotąd nie ujawnionych zmian, albowiem nie doszło do uszkodzenia stawów.

Sąd, mając na uwadze utrwaloną linię orzecznictwa w tej materii, uwzględnił rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki jak: rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich charakter, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanej i jej szanse na przyszłość, nie pomijając także tych obrażeń i związanych z nimi cierpień fizycznych

i psychicznych, które nie wiązały się z długotrwałym albo trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Mając natomiast na uwadze rolę zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze, aby stanowiło ono odczuwalną wartość ekonomiczną, a jednocześnie nie było nadmierne. Uwzględnił w tym zakresie długość hospitalizacji (powódka przebywała w szpitalu w okresie od 03.08.2010r. do 07.08.2010r., a następnie od 28.02.2011r. do 01.03.2011r.), charakter i okres leczenia (przebyte dwie operacje), zakres doznanych obrażeń i ich skutki (złamanie uda lewego, trwałe pooperacyjne blizny na nodze, skrócenie kończyny lewej dolnej o 1 cm, noszenie wkładki operacyjnej), jak

i ograniczenia ruchowe i wywołane z tym niemożność uprawianie niektórych sportów oraz zmniejszenie aktywności fizycznej, a z drugiej strony pomyślnie skutki leczenia i dobre rokowania na przyszłość oraz młody wiek powódki. Przy czym podkreślić należy, iż to właśnie z uwagi na młody wiek powódki możliwy był powrót do pełnej sprawności fizycznej.

Mając na uwadze powyższe oraz okoliczność, że pozwany wypłacił powódce już kwotę 26.000 zł tytułem zadośćuczynienia uznał, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 20.000 zł. Dlatego też zasądził tą kwotę, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 1 i 2 sentencji wyroku).

Stosownie do art. 481§1 i 2 kc, wierzyciel może żądać odsetek, jeżeli dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru orzeczenia kształtującego treść stosunku prawnego, czy orzeczenia waloryzacyjnego wysokość należnego powodowi świadczenia, gdzie odsetki liczy się od daty wyrokowania. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to dłużnik powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu (art. 455 kc). W wypadku opóźnienia dłużnika, wierzyciel jest uprawniony do odsetek od nieterminowego spełnionego świadczenia pieniężnego. Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia co do zasady nie podlega odrębnym regułom w zakresie terminu spełnienia świadczenia przez dłużnika. Dłużnik popada w opóźnienie - według zasady określonej w art. 455 kc - jeśli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wówczas, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Wymagalność zadośćuczynienia i związany z nią obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie przypadają na dzień doręczenia dłużnikowi odpisu pozwu chyba, że wcześniej był wzywany do zapłaty (por. wyrok SA w Łodzi z dn. 23.07.1998r., I ACa 343/97, OSA 1999/1/2). Natomiast w myśl art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152

z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki od kwoty 20.000 zł od dnia 05.05.2011r. (po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia zapłaty (pkt 1 sentencji wyroku).

Na koszty procesu w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa w kwocie 1.250 zł, obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 2.417 zł obliczone zgodnie z §6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota 17 zł wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm), oraz koszty opinii biegłego sądowego w wysokości 694,40 zł, obliczone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24.04.2013r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U. poz. 518). Powódka została zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych, jednak powyższe zwolnienie nie rozciągało się na zakres kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej. W związku z powyższym o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Sąd rozdzielił stosunkowo koszty przyjmując, że skoro powódka przegrała proces w 20%, a pozwany w 80%, w takim zakresie winni ponieść jego koszty.

Mając na uwadze wynik sprawy Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz małoletniej powódki kwotę 1.933,60 zł (2.417 zł x 80%) tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa (pkt 3 sentencji wyroku). Jednocześnie Sąd zasądził od powódki A. G. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 483,40 zł (2.417 zł x 20%) tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa (pkt 4 sentencji wyroku). Nadto Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krotoszynie kwotę 1.555,52 zł (1.944,40 zł x 80%) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa (pkt 5 sentencji wyroku).

(...)